

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 336/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Advokátska kancelária Zátorský s.r.o., Limbová 3498/38, Spišská Nová Ves, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/1576/2020 z 11. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12Ek/1576/2020 z 11. marca 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhol napadnuté uznesenie zrušiť.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené exekučné konanie o vymoženie 93 995,21 eur s príslušenstvom.
3. Sťažovateľ podal v poradi už piaty návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením z 29. októbra 2025 vydaným vyššou súdnou úradníčkou tak, že ho podľa § 611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.
4. Proti označenému uzneseniu sťažovateľ ako povinný podal sťažnosť. O tejto jeho sťažnosti bolo rozhodnuté napadnutým uznesením tak, že sa zamietla.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že škoda, ktorá tvorila základ uplatneného nároku, v skutočnosti vôbec nemohla vzniknúť spôsobom tvrdeným v základnom konaní. Exekúcia ako taká je podľa jeho názoru vedená nedôvodne, pretože exekučný titul sa opiera o skutkové závery týkajúce sa neexistujúcich zdrojov, z čoho vyplýva aj materiálna nevykonateľnosť exekučného titulu. V pôvodnom konaní bol nesprávne zistený skutkový stav, avšak okresný súd sa týmito tvrdeniami sťažovateľa odmietol zaoberať. Sťažovateľ trvá na svojej argumentácii predloženej okresnému súdu a ústavnému súdu predkladá, resp. plánuje predložiť ďalšie dokumenty, ktoré správnosť jeho tvrdení o nezákonnosti exekučného titulu podporujú.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktoré bolo vydané na podklade ním podaného návrhu na zastavenie exekúcie.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

9. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní

pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

10. Okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že v danej veci ide už o piaty návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie. V nadväznosti na uvedené poukázal na koncentračnú zásadu exekučného konania vyjadrenú v § 61k ods. 2 a 3 Exekučného poriadku, v zmysle ktorej v návrhoch na zastavenie exekúcie podaných po uplynutí 15-dňovej lehoty odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie sa povinný môže brániť len skutočnosťami, ktoré nastali po uplynutí tejto lehoty, alebo skutočnosťami, o ktorých sa bez svojej viny dozvedel až v priebehu exekúcie. Ďalej uviedol, že koncentračnú zásadu exekučného konania v tomto zmysle už opakovane aproboval aj ústavný súd (I. ÚS 55/2024, III. ÚS 220/2024, I. ÚS 698/2024). Sťažovateľ však podľa okresného súdu na uplatnenie koncentračnej zásady opakovane nereflektuje a na žiadne nové relevantné skutočnosti nepoukázal. Sťažovateľova námietka nezrovnalosti vo výrobných číslach strojov (z ktorej sťažovateľ vyvodzuje materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu, pozn.) už bola v konaní uplatnená. V danom štádiu konania už podľa okresného súdu nie je priestor na posudzovanie toho, či sa predmetná exekúcia proti sťažovateľovi začala dôvodne, alebo nie. Jediným novým dôkazom predloženým zo strany sťažovateľa je potvrdenie z Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi, ktoré však nie je dôkazom na založenie novej obrany, resp. dôkazom, ktorý by preukazoval dôvod na zastavenie exekúcie. Predmetný sťažovateľom predložený dôkaz nepreukazuje zánik vymáhanej povinnosti a ani nevykonateľnosť či nevymáhateľnosť exekučného titulu. Okresný súd sťažovateľovi opätovne pripomenul, že nie je odvolacou inštanciou a jeho právomoc je limitovaná povahou exekučného konania, v ktorom už vychádza z vykonávaného rozhodnutia (exekučného titulu) a vykonáva len to, čo bolo právoplatne rozhodnuté. V exekučnom konaní nemožno naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. Okresný súd nemôže exekučné konanie zastaviť len z dôvodu, že sťažovateľ nesúhlasí s iným súdnym rozhodnutím.

11. Pokiaľ išlo o materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu, okresný súd s odkazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), uviedol, že pod ňu možno podradiť len reálnu existenciu oprávneného, povinného, ich presnú a jednoznačnú identifikáciu a tiež presné vymedzenie vymáhaného nároku a jeho rozsahu. Z exekučného titulu tak musí byť zrejmé, čo sa má nútene uskutočniť. Uvedené podmienky boli v prípade sťažovateľa splnené.

12. Z už uvedeného sa ústavný súd presvedčil, že okresný súd sa s relevantnými a opakovane vznesenými námietkami sťažovateľa vysporiadal podrobným a presvedčivým spôsobom. Okresný súd svoje právne závery vo veci sťažovateľa navyše podporil odkazom na judikatúru najvyššieho súdu a taktiež judikatúru ústavného súdu. Sťažovateľ predmetné závery pred ústavným súdom relevantným spôsobom nespochybnil, iba zopakoval svoju pôvodnú argumentáciu, ktorú už viackrát uplatnil aj pred okresným súdom, a to bez toho, aby reflektoval odpovede okresného súdu, predovšetkým odkaz na zásadu koncentrácie exekučného konania.

13. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že okresný súd posudzoval iba procesnú prípustnosť jeho námietok a nevenoval sa ich materiálnej relevancii, pričom okresný súd sťažovateľovi podrobným a jasným spôsobom vysvetlil, prečo na prípadnú materiálnu relevanciu jeho námietok (proti exekučnému titulu) v tomto štádiu konania (exekučné konanie) nemohol prihliadať.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu